

★ ידעתי על
ההגנה ועל הקיבוץ
★ קראתי את
"אנסודוס" בוויאט
נאמית ★ אבל
מאז בואם של
הקומוניסטים
הפסקתי לשמוע
על מדינת ישראל

אכסודוס 77'

סיפורם האישי של טרן נגוק'ינו (בחמונה למעלה, מימין)
ובעלה ב'ן, מ'66 הפליטים הוויאטנאמיים שהועלו לישראל

"אני מאושרת, נורא מאושרת. אולי אשאר כאן. האנשים כאן טובים." אמרה באנגלית עילגת "המצב בוויאטנאם היה קשה. לא איפשרו לי לעבוד ולעזור בפרנסת המימשלה. לא היה לנו כסף. לא היה חופש. לכן ברחתי." קשה להאמין, שהנערה העדינה הזאת, הלבושה בגדים פשוטים ולרגליה סנדלים, עברה תלאות כה רבות בעת האחרונה.

פיה. טרן נגוק'ינו עדיין סירבה להאמין שמסע הבריחה המייגע, וחסרי-התוחלת, אכן הגיע אל סיומו הטוב. גו (23) היתה סטודנטית לכלכלה ול-מיסחר באוניברסיטת סייגון, עד ל-יום שבו החליטה להימלט מארצה, אחרי שסיימה את השנה הראשונה ללימודיה. הפיתוי של החופש גבר על הרצון להישאר ולזכות בתואר האוניברסיטאי.

מדי יום מפליגות בחשאי ספינות קטנות עם המוני פליטים, הבורחים מהמישטר הקומוניסטי בוויאטנאם. חלקם יודעים כי לעולם לא יגיעו לחוף מיבטחים מחוסר דלק. כן יודעים הם, כי כל כלי-השייט השטים בסביבה קיבלו הוראה שלא לאסוף פליטים ויאטנאמיים. אף-על-פי-כן הם בורחים. הפיתוי של ה-חופש חזק מכדי שהסכנות ירתיעו את-תם.

נתמול מזלם של שישים-ושישה הפליטים וויאטאמיים שרבי-החובל של האניה הישראלית יובלי לא קיבל את ההוראה האוסרת לאספם. הוא לא חשב פעמיים, ובצאתו מתוך ההנחה שכל יורדיים חייב להציל כל אדם הנחון בסכנת מוות בים, העלה אותם על סיפון אנייתו. אולי חשב רבי-החובל על אותן סירות וספינות רבות שעזבו, לפני קצת יותר משלושים שנים, את אירופה המקוללת, כשהן נושאות עימהן יהודים, כאודים מר-צלים-מאש. ושגם לגביהן היו הוראות שלא לאפשר להן להגיע לחוף-מיבטחים, כולל חופי המולדת היהודית.

דראמה אנושית גדולה זו, שבה ניצלו חייהם של גברים, נשים וילדים ויאטנאמיים, הגיעה עתה לקיצה, כאשר הגיע לנמל-התעופה עלי-שם בוגוריון בלוד מטוס של חברת לופטהאנזה בטיסה ישירה מ-פרנקפורט, על סיפונה היה המיטען האנושי שחולץ על-ידי האונייה הישראלית מספינת-הדיג הרעועות שבהן נמלטו הפליטים מויאטנאם.

כאשר כשל

כוח הסבל

אחד האזמזמות שהוכשר לקליטתם של "העולים החדשים" המה אדם, צעירים וצעירות, ילדים רכים ומבוגרים אחדים. הם לא ידעו את נפשם מ-רוב אושר, ההתרגשות היתה עצומה. מפנית האולם השקפה על המתרחש, בי-עיניה המלוכסנות, נערה ויאטנאמית יפה-

עם הבעל
בין בן ה-28, שלו נישאה ימים ספורים לפני הבריחה. השניים עדיין לא החליטו לאן יפנו, אך בדעתם לגלות תחילה את ישראל. אם יתאהבו בארץ — יישארו. דאגתם היחידה — הוריהם הזקנים שנשארו בטייגון.

נו בלוד
זמן קצר אחרי שהגיעו הפליטים לנמל-התעופה בוגוריון, קשה להאמין שאין זה חלום.